

гато тато види, че братъ ми е обулъ бо-
туше, то и господъ не знае какво би той
направилъ! Азъ мисла, че е по-добре да
му са купатъ хубави еменийки съ гиздави
уши, защото баща ми казва: „Емении но-
сатъ добрите въртокъшници, а чизми но-
сатъ само чапкънете.“

Въображението на младото и невинното
момиченце са разигравало се повече и по-
вече; то презъ тая нощъ сичко премисли-
ло, сичко пречувствувало. Разгърнала Ли-
ла въ мислите си и сичката картина на
нейната свадба: какъ ще тя да са облѣче,
какъ ще да иде въ черкова, какъ щатъ
да я гледатъ хората; а ней ще да бжде
срамотно, необикновено, стѣснително, стра-
шно; а послѣ весело и мило. . . „Послѣ
свадбата, продължала тя да мисли, — све-
жърва ми ще иде въ черкова, а азъ и Па-
влинъ ще да вървиме слѣдъ нея. Въ то-
ва време хората щатъ да ни видатъ и
щатъ да рѣкатъ: „Хубава лика-прилика,